

брави, и азъ тогазы ще уловиж за ржж и него и тебе, ще заплачж отъ радость, и ще рекж: Ето гы! ето тѣзи сж които азъ обычамъ най много, и сега съмъ съ тѣхъ съвършено честита!

Святославъ отговорилъ: но за мене е нужно първо да заслужж царскж-тж милость, и за това иѣщо, сега е случай, и надѣж ся. Но съсъ каквѣвъ начинѣ, любезный ми? попытала Невѣнка, а той казалъ: да отидж на войнж-тж, да ся бѣж съ неприятеля на наше-то отечество, да го побѣдѣж, и тогазы справедливый царь ще види че сынъ-тж Владимировъ го обыча и му е вѣрнѣ, както и баща му, и вѣрно служи на отечество-то си. На това Невѣнка безъ да промыслѣ повече отговорила: Хайде да отидемъ по скоро; ты дѣто и да бждеш съ мене азъ съмъ на всякъдѣ готова да тя придружж. Що думашь ты, казалъ Святославъ, и кждѣ ищешь да идешь! Знаешь ли ты че тамъ лѣтять стрѣлы смъртоносны, че тамъ блестятъ убійственны сабли и пожове, какъ можешь и ты да дойдешь съ мене?

Невѣнка заплакала и казала: ты мыслишь да мя оставишь, но ты искашь мойж-тж смърть! Понеже азъ не могж безъ тебе да живѣж. Отдавнж ли е, съпруже мой! отдавнж ли е що ми думаше че никога не ще ся отдвоишь отъ мене? А сега мыслишь да идешь самъ и то кждѣ? тамо дѣто стрѣлы вврчатъ, пожове немилостиво колятъ? Кой ще тя защити? Кой ще тя забрани?... Не; ты ще земешь и мене съсъ себе си, или горка Невѣнка не ти е мила вече, Святославе!

Святославъ пригърнжлъ съпружж-тж си и казалъ: да идемъ, мила Невѣнко, да идемъ да умремъ на едно, ако е така воля-та Божія! Но само това е мжчно, че сега е запрѣтено да ходять на войнж и жепы, както е было въ стары-тѣ врѣмена.— Хубавица-та помыслила, усмихнжла ся и влѣзла въ единъ отъ стап-тѣ дѣто ся затворила, и подирь нѣколко минуты излѣзнжлъ изъ стапж-тж единъ младъ момкъ.... Святославъ ся почудилъ, но не ся забавилъ да